nädala peale ja neid ta ei audu ise, waid paneb teiste wähämate lindude pesasse. Need ei wihasta sellepärast mite, waid auduwad kägumuna nii sama hoolega, kui oma mune ja söödawad noore kägupoja truuwimine, kui mõni wanem oma last. Aga kägulaps kaswab kermeste suureks. Wõerasema, weikene lind, ei jõua siis enam ükši teda toita, iseäranis kui kaswatik hakkab tiibu liigutama. Waata, kui ta siis näljaga puoksa peal istudes kisendab, tulewad kõik wähemad linnud, kes ligi on, ja toowad temale sööki. Teine pakub waese lapsele kärbast, teine liblika, teine paneb temale puttuka ehk ussi noka wahele, nõnda et wääti kerjaja ei tea kelle käest enne peab wastuwõtma ja kelle käest pärast; nääb ju, kõik tahawad hea meelega anda ja hüawad: „eks sa söö!“ ehk: „siin, siin, seda söö!“ ehk: „pois, pois, ole terane!“ — Kül kägu siis kermes söõma, palju süda kutsub. — Nõnda näiks sagedaste mitmega, ja arwab mõni isegi, et on üsna mahajäetud, ja leiab kõigesuuremat abi ja armastust. Ommeti inimene ei taha seda uskuda! —

Meie Issand ütleb: „waadage lindu taewa al, nemad ei külwa, nemad ei leika, nemad ei korja aitadesse ja teie taewane Issa toidab neid ommeti!“ Nende sõnade juures olen kül alati mõelnud: mis see ommeti on, et Issand Jeesus lindudest sagedaste rääkinud, aga muu loomadest mite? Ju see wõib sest tulla, et lindudest ükši aga näeme, nemad on rõõmsad waesuses ja tänawad Jumalat lauldes — aga teised loomad seda ei mõista, et kül nemadgi oma mured Jumala hooleks jätawad. Meie õnnis Lutherus ütleb sest asjast nõnda: Teie ei ole weel näinud lindu sirbiga leikama mineva ega töö kallal olewa; siiski neid toideta. Aga Issand ei taha sellega õppetada, et meie ei pea tööd tegema, waid tahab selle tähendamise sõnaga meie liad mured kautada. Lind ei kolba põllutööle, nagu meie, aga üsna tööta ta ei